

«ΑΝΑΣΤΑΣΗ»

Ανάσταση: η έγερση, το σήκωμα, η επάνοδος στην ζωή ή η μετουσίωση του αγενούς μετάλλου σε ευγενές για την Ερμητική ή η αφύπνιση των εσωτερικών δυνάμεων της ψυχής για τις αποκρυφιστικές και μυσταγωγικές παραδόσεις, που βρίσκουν την έκφραση τους στο πρόσωπο του Βούδα, του Άδωνη, του Χιράμ.

Την πίστη στην εκ νεκρών ανάσταση αρκετών θεών βρίσκουμε ευρέως διαδεδομένη, ειδικά στην παλαιά Εγγύς Ανατολή, αλλά και αλλού. Στην Αίγυπτο ο Όσιρις, στην Βαβυλώνα ο Ταμμούζ, ο φοινικικός Άδωνις, που έγινε αποδεκτός κι από τους Έλληνες, ο θρακικός Διόνυσος, ο επονομαζόμενος και Ζαγρεύς, ο Ινδός Κρίσνα, ο Πέρσης θεός Μίθρα, ο Άπτις στη Φρυγία, ο Σκανδιναβός Όντιν, ο Κετζαλκόατλ στην Κεντρική Αμερική, ο Υάκινθος, η Περσεφόνη είναι μερικά παραδείγματα που πιστοποιούν τις διάφορες παραλλαγές του αναστημένου θεού. Δεδομένου δε ότι οι πλείστοι των θεών αυτών ήσαν θεοί της γονιμότητας, η ιδέα περί της εκ νεκρών αναστάσεώς τους είναι πολύ πιθανό ότι δεν εμπνεύστηκε κυρίως από αστρολογικές παρατηρήσεις, αλλά είναι συναφής προς την αναζωογόνηση της φύσης. Οι εν λόγω θεοί δηλαδή, στα γεγονότα του βίου τους, συμβολίζουν τις λειτουργίες στον κύκλο ζωής της φύσης, όπου μαζί της απονεκρώνονται και μαζί της αναζωογονούνται, για ένα νέο βίο. Γύρω από αυτή την αγωνία ύπαρξης των εν λόγω θεών υφάνθηκε και ο ιστός των λεγομένων μυστηρίων, τα οποία συνήθως τελούνταν στο τέλος του θέρους, ή στην αρχή της βροχής ή του νέου έτους.

Σχετικά με αυτούς τους μύθους όμως, ουδεμία εσωτερική σχέση έχει η ιδέα περί του «πάσχοντος, θνήσκοντος και ανισταμένου δούλου του Κυρίου»,

χαρακτηρισμό με τον οποίο, ο Ηλίας, ο μέγιστος τού Ισραήλ προφήτης νοεί τον Μεσσία.

Κι όμως, μια επιγραφή στο Βατικανό λέει "Αυτός που δεν θα φάει από το σώμα μου, ούτε θα πει από το αίμα μου, έτσι ώστε να γίνει ένα με μένα και εγώ μ' αυτόν, αυτός δεν θα σωθεί". Δεν είναι κάτι τρομερά περίεργο, αν δεν λάβουμε υπόψη μας ότι αυτή η φράση βρίσκεται στα απομεινάρια ενός ναού του Βατικανού που είχε χτιστεί στο όνομα του Θεού Μίθρα!

Τέτοιοι μυστηριώδης παραλληλισμοί μεταξύ του Μίθρα και του Ιησού δεν είναι οι μόνες ομοιότητες τους. Ο Μίθρας αποκαλούνταν ανάμεσα στους πιστούς του σαν "Το φώς του Κόσμου" ή "Ο καλός ποιμένας", ενώ τους προέτρεπε να μοιράζονται την πνευματική θεία κοινωνία. Γεννήθηκε και αυτός σε μια σπηλιά παρουσία βοσκών, στις 25 του Δεκέμβρη, όπως και πολλοί άλλοι Θεοί, που έχουν γεννηθεί το μήνα Δεκέμβριο από μητέρα παρθένα και είναι όλοι ηλιακές θεότητες, που έχουν γεννηθεί στο χειμερινό ηλιοστάσιο.

Ένας απ' αυτούς, ο Άπις, αποκαλείται ανάμεσα στους πιστούς του σαν "Ο Αμνός του Θεού", και η σταύρωση και η ακολουθούμενη ανάσταση του γιορτάζεται μια φορά το χρόνο, με θείες κοινωνίες με ψωμί και κρασί. Η μητέρα του δε, η Κυβέλη, λατρεύεται σαν η "Βασίλισσα των Ουρανών".

Υπάρχει ακόμα, μια ιστορία που λέει ότι γεννήθηκε ένας Θεάνθρωπος, σε ένα στάβλο, από μητέρα παρθένα. Αναφέρει ότι ο Θεάνθρωπος αυτός ταξιδεύει μαζί με τους μαθητές του, διδάσκοντας σε πολλά μέρη και κάνοντας πολλά θαύματα, μέχρι την ημέρα που συλλήφθηκε και δικάστηκε για βλασφημία. Βρέθηκε ένοχος και εκτελέστηκε. Τρεις μέρες μετά όμως αναστήθηκε. Αυτή η ιστορία λέγονταν χιλιάδες χρόνια πριν την εμφάνιση του Ιησού και αναφέρεται στο Θεό Διόνυσο.

Το κοινό σε όλες τις μυστηριακές θρησκείες, συμπεριλαμβανομένου και του πρώιμου χριστιανισμού, είναι η λύτρωση από το θάνατο, καθώς αυτός απασχόλησε την ανθρωπότητα από τις πρώτες στιγμές που συνειδητοποίησε τον εαυτό της.

Το παλιότερο σωζόμενο γραπτό μνημείο του ανθρώπινου πολιτισμού, το πανάρχαιο Έπος του Γκιλγκαμές, περιστρέφεται γύρω από το οντολογικό ερώτημα γιατί υπάρχει ο θάνατος και η οργανωμένη θρησκεία αποζητά επίσης να απαντήσει στην προαιώνια αυτή ανθρώπινη περιέργεια.

Το μοτίβο του θεού που πεθαίνει και επιστρέφει στη ζωή επαναλαμβάνεται διαρκώς σε ολότερα διαφορετικά πολιτισμικά και θρησκευτικά περιβάλλοντα. Η ανάσταση του θεού ενέχει συχνά τόσο κυριολεκτική όσο και συμβολική χροιά και τα αναρίθμητα ιστορικά παραδείγματα συνεχίζουν να επιβεβαιώνουν τη σαγήνη που ασκούσε και συνεχίζει να ασκεί ο θάνατος στον άνθρωπο.

Από τις λεγόμενες αβραμικές θρησκείες και τις παγανιστικές και νεοπαγανιστικές θρησκευτικές παραδόσεις μέχρι και τις λατρείες της Ανατολής και του Νέου Κόσμου, η ανάσταση του νεκρού θεού έρχεται και επανέρχεται, με την ίδια δυναμική που επιμένει να έρχεται και να επανέρχεται στον νου του ανθρώπου ο θάνατος και η απορία για την μετέπειτα ζωή με την κατάβαση στον Άδη.

Η λέξη Άδης στην Καινή Διαθήκη αντιστοιχεί με την Εβραϊκή λέξη (Σεώλ) που ερμηνεύεται ως άντρο, βάραθρο, άβυσσος, και δηλώνει το σκοτεινό και αόρατο βασίλειο των νεκρών, δηλαδή εκεί που ευρίσκονται τα πνεύματα των νεκρών.

Η λέξη Άδης προέρχεται από την ελληνική μυθολογία. Είναι "ο Αΐδης και Αΐδωνεύς, ο Υιός του Κρόνου και της Ρέας, αδελφός του Διός, του Ποσειδώνος, της Ήρας, της Εστίας και της Δήμητρας". Κατά την μάχη των

Τιτάνων ο Άδης έλαβε μέρος, φορώντας μια περικεφαλαία από δέρμα σκυλιού, που τον έκανε άορατο από τους άλλους θεούς, και αυτό συνετέλεσε στην νίκη των θεών. Κατά την διανομή του κόσμου με κλήρο ο Άδης έλαβε την κυριαρχία του κάτω κόσμου, του κόσμου των νεκρών, όπου υπάρχει πυκνό σκοτάδι. Παρέμεινε εκεί ο Άδης, δεν βγήκε ποτέ, παρά μόνο μια φορά για να αρπάξει την Κόρη, θυγατέρα της Δήμητρας, και εκεί δέχεται τους νεκρούς, τους οποίους εξουσιάζει και στους οποίους κυριαρχεί.

Μέχρι που: «Κατέβηκε ο Χριστός στον Άδη "θεοπρεπώς, πολεμικώς... δεσποτικώς", συνοδευόμενος όχι από δώδεκα λεγεώνες αγγέλων, αλλά από μύριες, μυριάδες και χίλιες χιλιάδες αγγέλους. Πριν φθάση ο Χριστός στα ανήλια δεσμωτήρια του Άδου, προέφθασε όλων εκείνος που ευηγγελίσθη την Παναγία, ο αρχιστράτηγος Γαβριήλ για να τους αναγγείλη την έλευση του Χριστού.

Είπε: "Άρατε πύλας οι άρχοντες υμών". Στην συνέχεια φώναξε ο αρχάγγελος Μιχαήλ: "καί επάρθητι πύλαι αιώνιοι". Οι δυνάμεις των αγγέλων είπαν: "απόστητε, πυλωροί, οι παράνομοι". Και οι άλλες εξουσίες: "συντρίβητε αι αλύσεις οι άλυτοι... Φοβήθητε, τύραννοι οι παράνομοι". Εμφανίστηκε ο Χριστός και προξένησε μεγάλο φόβο, ταραχή και φρίκη. Οπότε οι άρχοντες του Άδου φώναξαν δυνατά: "τίς εστιν ούτος ο βασιλεύς της δόξης;" Τότε όλες οι δυνάμεις των ουρανών φώναξαν: "Κύριος κραταιός και δυνατός, Κύριος δυνατός εν πολέμω... Κύριος των δυνάμεων, αυτός εστίν ο βασιλεύς της δόξης" (Ψαλμ. κγ', 7-10).

Άκουσε και ο Αδάμ τα βήματα του Χριστού που ερχόταν, όπως τα άκουσε τότε στον Παράδεισο μετά την παράβαση και την παρακοή. Τότε αισθανόταν ταραχή και φόβο, τώρα όμως χαρά και ευφροσύνη. Μετανοημένος ο Αδάμ φώναξε σε όλες τις ψυχές: "Ο κύριός μου μετά πάντων". Και ο Χριστός απάντησε: "Και μετά του πνεύματός σου". Και αφού του έπιασε το χέρι, τον

ανέστησε, μαζί με όλες τις ψυχές των δικαίων της Παλαιάς Διαθήκης, ο Λυτρωτής και ανέφερε το τί έκανε για την σωτηρία του, καθώς επίσης για την σωτηρία όλου του ανθρωπίνου γένους».

"Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, άδου την καθαίρεσιν" και αυτό είναι το βαθύτερο νόημα της ανάστασης.

Η Ανάσταση του Χριστού αποτελεί το μεγαλύτερο γεγονός μέσα στην ιστορία. Πρόκειται για θέωση και ανάσταση της ανθρώπινης φύσης και για ελπίδα θεώσης και αναστάσης της δικής μας υποστάσης.

Ο Απόστολος Παύλος σαφώς διακηρύσσει ότι: «Η αληθινότητα και η δυναμικότητα της πίστεως οφείλεται στο λαμπρό γεγονός της Αναστάσεως του Χριστού. Χωρίς αυτήν οι Χριστιανοί είναι ελεεινότεροι πάντων ανθρώπων» (Α' Κορ. ιε', 19).

Πέρα όμως από το φόβο του... αφορισμού, ας προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε λογικά το φαινόμενο.

«Και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωΐ ημέρα μία.... και εν τρισίν ημέραις εγείρε αυτόν».

Οι καταγραφές λένε ότι ο Ιησούς αφού πέθανε κατά τον σταυρικό θάνατο και πέρασε στον χώρο των νεκρών στην συνέχεια, σε τρεις ημέρες, αναστήθηκε. Αυτό σημαίνει ότι κατάφερε να κρατήσει το Σώμα Του μετά τον θάνατο και να το πάρει μαζί του. Αν προσπαθήσουμε να το διατυπώσουμε καλύτερα, κατάφερε να μην του διακοπεί η σχέση με την σωματική όψη, παρόλο που τη στιγμή της σταύρωσης περιέπεσε σκοτάδι σε ολόκληρη την γη, καθώς εξέλειπε η φωτιστική ενέργεια που πηγάζει από το ηλιακό σώμα και πέρασε στο βασίλειο του αοράτου, το βασίλειο που πηγαίνουν οι νεκροί, χωρίς να

χάσει το σώμα Του, σε αντίθεση με έναν κοινό θνητό, που όταν περνάει στον κόσμο του αοράτου, χάνει τον πόλο του σώματος.

Ο άνθρωπος ως γνωστόν αποτελείται από τρεις όψεις, το Σώμα, την Ψυχή και το Πνεύμα. Ο κοινός θνητός πεθαίνοντας χάνει το σώμα του και μένει με τις όψεις της ψυχής και του πνεύματος. Όταν κάποιος χάσει το σώμα του δεν μπορεί πλέον να ενεργήσει, να εκτελέσει έργα μέσα στον εκδηλωμένο κόσμο. Έτσι οι νεκροί όντας χωρίς δυνατότητα δράσης, μένουν με τις ιδέες τους και τα συναισθήματα τους – και με τον καιρό θα πεθάνουν και οι αντίστοιχοι φορείς τους, αφού και αυτά έχουν σώματα ανταπόκρισης, καθώς έχουμε την σωματική μας όψη και στον χώρο του συναισθήματος και στον νοητικό χώρο. Όταν λέμε λοιπόν Σώμα, εννοούμε το σύνολο της σωματικής υπόστασης ή αν θέλετε το σύνολο των τριών βασικών σωμάτων, του φυσικού, του συναισθηματικού και του νοητικού. Επόμενο είναι αφότου λήξει ο χρόνος ζωής της όψης, του υλικού δηλαδή σώματος, να ακολουθήσουν την διαδικασία του θανάτου και τα επόμενα σώματα, που είναι το συναισθηματικό ή αστρικό και το νοητικό. Διότι ουσιαστικά ο πόλος Σώμα μέσα στην τριάδα Πνεύμα – Ψυχή – Σώμα είναι εκείνος που αποτελεί το όχημα της συμμετοχής στην πράξη και είναι αυτός που προσφέρει την δυνατότητα της δράσης, της Ενεργού Συμμετοχής. Το υλικό και αισθητό μας σώμα (αυτό που αντιλαμβανόμαστε με τις γνωστές αισθήσεις), είναι η Μορφή, αλλά η οντολογία της όψης Σώμα της ανθρώπινης τριάδας είναι η δυνατότητα δράσης – εκδήλωσης στον χώρο των Μορφών και είναι αυτό που διακόπτεται με τον θάνατο.

Ας μελετήσουμε όμως λίγο την δομή του υλικού κόσμου ώστε να κατανοήσουμε περισσότερο τι είναι το σώμα και που εδράζεται η ουσία του, η μήτρα, το καλούπι του.

Ο φυσικός κόσμος αποτελείται από τέσσερα στοιχεία, όπως μας ενημερώνει η αρχαία παράδοση και φιλοσοφία τη Φωτιά, τον Αέρα, το Νερό και τη Γη.

Υπάρχει όμως και ένα πέμπτο στοιχείο που αναφέρεται στις παραδόσεις τόσο της Ανατολής όσο και της Δύσης και είναι το στοιχείο του Αιθέρα. Τα τέσσερα στοιχεία συνιστούν ένα περιβάλλον με συγκρούσεις και συγκερασμούς μεταξύ τους. Ένα περιβάλλον με αρμονικές ή δυσαρμονικές διεργασίες, που οφείλονται στην διαφορετικότητα των ιδιοσυγκρασιών των στοιχείων. Η μήτρα όμως του τετραστοιχειακού χώρου βρίσκεται στον αιθέρα, ο οποίος είναι μία ενωτική κατάσταση του υλικού κόσμου και εμπεριέχει, όλη την πληροφορία που εκδηλώνεται στα τέσσερα στοιχεία, συνθετικά. Ο Αιθέρας είναι η κατάσταση της πλήρους Ζεύξης – Συνθετικής Ύπαρξης του Εκδηλωμένου Κόσμου, του πόλου που συνιστά την όψη Σώμα – Ενεργός Συμμετοχή. Ο αιθέρας είναι η πεμπτουσία της εκδήλωσης του ανθρώπου. Στο αιθερικό επίπεδο έχει οντολογικά ο άνθρωπος το «αυγοειδές», όπως λεγόταν από τους αρχαίους, που εκεί βρίσκεται η ουσιαστική μήτρα, το μοντέλο της ενσάρκωσης του, η τρίτη όψη του ανθρώπου. Το αιθερικό αυτό σώμα είναι το ουσιαστικό σώμα ή η πεμπτουσία (πέμπτη ουσία – πέμπτο στοιχείο) του σώματος – του πόλου της δράσης. Είναι δε αυτό που περιέχει την εντολή, την απόφαση, αλλά και το πλάνο της ενσάρκωσης.

Τα «Χρυσά Έπη» των Πυθαγορείων φιλοσόφων στην καταληκτική τους φράση μας ενημερώνουν «Όταν δε, εγκαταλείποντας το σώμα, έλθεις στον ελεύθερον αιθέρα, θα είσαι αθάνατος, θεός άφθαρτος, όχι πια θνητός».

Αυτά που η αρχαία παράδοση μετέφερε μέσα στις χιλιετίες και ακόμα περισσότερο, ο Ιησούς Χριστός, ως άνθρωπος μα και θεός ταυτόχρονα, βίωσε και μπροστά στα έκπληκτα μάτια της ανθρωπότητας πραγμάτωσε όσα ανέφεραν τα αρχαία κείμενα, με την ανάστασή του. Πέρασε στον κόσμο του αοράτου, τον κόσμο των νεκρών, κρατώντας την τρίτη όψη του σώματος του, την αιθερική του σφραγίδα και πραγμάτωσε τον ασύλληπτο άθλο, να αλληλενεργεί με τον υλικό κόσμο, τον κόσμο της Ενεργού Δράσης, της Ενεργού Μορφής και έγινε ο μέγιστος των διδασκάλων του ανθρώπου και ο

καθοδηγητής που απεκάλυψε τις θείες δυναμικές του ανθρωπίνου γένους. Αυτά που λεγόντουσαν εντός των αρχαίων μυστηρίων, Εκείνος ανέλαβε το έργο να τα φανερώσει σε όλους τους ανθρώπους.

Κι έτσι η ψυχή, εκείνη η οποία με το θάνατο απαλλάχθηκε οριστικά από όλα της τα πάθη, πνευματικά με την ανάσταση αναγεννιέται ως νέα οντότητα που έχει κατορθώσει να επιτύχει την κατάκτηση της σοφίας. Αυτή θα επιτρέψει στον καθένα από εμάς, ως μύστης πια, να έλθει σε επικοινωνία με τον Ουρανό και να αποκτήσει τα μεταμορφωτικά εκείνα μέσα που θα του επιτρέψουν να οδεύσει στους χώρους του ανέσπερου φωτός.